

Прыкладна раз на месяц у *сельно* прывозілі гарэлку, якую вяскоўцы ў той жа дзень і раскуплялі. Загадчыца дзеля парадку адну скрыню прыхоўвала і... пазбывалася спакою.

Праз тую гарэлку *сельно* ўвесь час рабавалі, але рабілі гэта не вяскоўцы, а прышлы люд — мо якія мэліяратары ды электралінейшчыкі. Выкрадалі звычайна скрыню пітва ды кілё чакалядных цукерак на закуску.

Выпіўшы гарэлкі, рабаўнікі часьцяком тут жа і засыналі, прытуліўшы галовы да паточаных шашалем *сельноўскіх* сыценаў.

З канца 60-х гадоў на вёсках пачалі ўзводзіць цагляныя крамы, але іх ужо сталі называць па-гарадзкому — магазынамі. І *сельно* такім ладам разам зь селькорамі паволі сышло ў нябыт.

Сібір

Сяржук Сокалаў-Воюш

Шлях многіх беларусаў у XX стагодзьдзі пралёг празь *Сібір*. Упершыню *Сібір* прыгадваецца пэрсідзкім гісторыкам XIII стагодзьдзя Рашыд-ад-Дзінам. Адны навукоўцы лічаць гэтае слова мангольскім, другія — калмыцкім, якуцкім, табольска-татарскім або нават гунскім. Адныя цьвердзяць, што так называлася старажытнае насельніцтва краю, другія — сталіца тамтэйшага ханства, трэція выводзяць яго ад слова „зарасьці“ ці выразаў „вільготная мясцовасьць“ або „зьбіцца з дарогі“.

Калі Расейская Імпэрыя, а потым СССР былі турмой народаў, то *Сібір* — турмой турмаў. Таму нас ня цешаць зьвесткі, што ў *Сібіру* жывуць беларусы.

Царызм высылаў туды нашых адраджэнцаў: Алесь Гаруна, Язэпа Лёсіка. Бальшавікі адпраўлялі туды бітым шляхам Міколу Ёлашчыка, Масея Сяднёва. Празь *Сібір* прайшоў прэзыдэнт БНР Вінцэнт Жук-Грышкевіч.

Калі развальваўся СССР, людзі з палёгкаю жартавалі, што цяпер, калі *Сібір* застаўся ў іншай дзяржаве, людзей ня будзе куды высылаць. Калі кіраўніцтва РБ узяло курс на ўзьяднаньне з Расеяй, жарт пачаў траціць сэнс.

У XXI стагодзьдзе мы ўваходзім з пэрспэктывай працягваць асваеньне яшчэ неабжытых таёжных абшараў.

Ніколі ня бачыў чалавека, які б радасна ўсьміхнуўся пры слове „*Сібір*“.

Скарга

Валянцін Акудовіч

Што мы сапраўды добра ўмеем, дык гэта наракаць і *скардзіцца*. І так да гэтай гаротнай мовы прызвычаліся, што цяпер ужо нават паміж сабой не гаворым, а толькі крыўдуем: на галечу, недарод, сьпёку, начальства ды іншую халеру.

Натуральна, што мы й прэзыдэнта выбіралі не па якіх там адмысловых здольнасьцях, а каб лепей за іншых умеў наракаць і *скардзіцца*... І не памыліліся ў сваім выбары. На каго ён толькі не крыўдаваў за пару прэзыдэнцтва — на апазыцыю, паветраныя шары, НАТО, прафсаюзы, засуху, карупцыю, Пазьняка, сусьветны імпэрыялізм — усяго да ранку не перабярэш.